

Διακήρυξη

1. Εμείς που υπογράφουμε τούτο το κείμενο, πολιτικά κόμματα, κινήσεις και ανένταχτοι αγωνιστές και αγωνίστριες της Αριστεράς (ΑΚΟΑ, ΔΕΑ, Ενεργοί Πολίτες, ΚΟΕ, ΚΟΚΚΙΝΟ, ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ, Ανένταχτοι Αριστεροί), ξεκινάμε από την πεποίθηση ότι σήμερα γίνεται για άλλη μια φορά επιτακτική η ανάγκη να συναντηθούν οι δυνάμεις της Αριστεράς στην κοινή δράση και ταυτόχρονα να οικοδομήσουν μια μονιμότερου χαρακτήρα πολιτική συσπείρωση μεταξύ τους, κοινή δράση και συσπείρωση που αποσκοπούν να αναμετρηθούν αποτελεσματικά με τα μεγάλα ζητήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και οι λαϊκές τάξεις στη χώρα μας, με τα μεγάλα ζητήματα που αντιμετωπίζει ολόκληρη η Ελληνική κοινωνία. Το παρόν κείμενο επιδιώκει να περιγράψει αδρά το πολιτικό πλαίσιο στο οποίο πιστεύουμε ότι οφείλει να εντάσσεται αυτή η κοινή δράση, το πλαίσιο που οφείλει ταυτόχρονα να συνιστά τις προϋποθέσεις και να διέπει τις επιλογές και τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες η κοινή δράση θα αποκαθιστά όρους γνήσιας συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα και θα κατακτά την ενωτική πολιτική της έκφραση.

Γνωρίζουμε ότι η ενότητα για την οποία μιλάμε είναι απαραίτητη προϋπόθεση ώστε οι αγώνες των εργαζομένων και των κοινωνικών κινημάτων να αποκτούν πολλαπλασιαστική ισχύ σε κάθε συγκυρία, να καθορίζουν την πολιτική ημερήσια διάταξη στη βάση των αναγκών που εκφράζουν, να υποχρεώνουν σε αναδίπλωση και ήττα την εκάστοτε αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική. Γνωρίζουμε ακόμη ότι η ίδια ενότητα είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να χαραχθεί ο δρόμος που οδηγεί στο στρατηγικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, δηλαδή στο μετασχηματισμό που καταργεί την εκμετάλλευση και την καταπίεση, στο μετασχηματισμό που συνιστά το μόνο δυνατό σοσιαλισμό, εκείνον της δημοκρατίας και της ελευθερίας, το σοσιαλισμό, όπου όλοι οι άνθρωποι διαμορφώνουν οι ίδιοι τις τύχες τους συμφιλιωμένοι με τη φύση και το περιβάλλον.

Η προσπάθειά μας για την ενότητα της Αριστεράς έχει εγγράψει ήδη μια σημαντική πορεία. Η από κοινού συμμετοχή πολλών αριστερών δυνάμεων στον Ευρωπαϊκό και Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, η συγκρότηση του Χώρου Διαλόγου και Κοινής Δράσης της Αριστεράς, της Πρωτοβουλίας για τη Συσπείρωση της Αριστεράς και του ΣΥΡΙΖΑ, τα ενωτικά αριστερά, ριζοσπαστικά σχήματα στις πρόσφατες δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές, η κοινή παρέμβασή μας στους αγώνες για το εισόδημα, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των εργαζομένων, στους αγώνες για την παιδεία, για την απόρριψη της αναθεώρησης των άρθρων 16 και 24 του Συντάγματος και, γενικότερα, η πάλη ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ τώρα και των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ πιο πριν, στηρίχθηκαν στη βαθιά μας πεποίθηση ότι η ενότητα για την οποία μιλάμε είναι αναπόδραστο αίτημα των καιρών, ενώ ταυτόχρονα έδειξαν την απήχηση που ήδη έχει και που μπορεί παραπέρα να αποκτήσει η ιδέα αυτής της ενότητας σε ολόκληρο τον κόσμο της Αριστεράς. Μπορούμε πλέον βέβαια να ισχυριστούμε ότι η ενότητα στη δράση και η πολιτική ενότητα της Αριστεράς, αποτελούν απαίτηση του

κόσμου της Αριστεράς και ιδιαίτερα του μεγάλου ανένταχτου δυναμικού της, που αναζητά τρόπους ενεργούς συμμετοχής στο κοινωνικό και πολιτικό γίγνεσθαι, της συμμετοχής που συνιστά απαραίτητο όρο για την πραγμάτωση του απελευθερωτικού οράματος του σοσιαλισμού. Σήμερα που η επίθεση των δυνάμεων του νεοφιλελευθερισμού στην Ελλάδα και διεθνώς εντείνεται διαρκώς, σήμερα που κατεδαφίζονται κατακτήσεις αιώνων, σήμερα που ο πόλεμος επεκτείνεται προς όλες τις κατευθύνσεις ενώ η σκιά του προβάλλει απειλητική σχεδόν παντού στον πλανήτη, σήμερα που ο κοινωνικός αποκλεισμός περιλαμβάνει ολόκληρες ηπείρους, ενώ ο ρατσισμός και η μισαλλοδοξία τείνουν να γίνουν κυρίαρχη ιδεολογία, σήμερα που η οικολογική καταστροφή φαίνεται σχεδόν αναπόδραστη, η ανάγκη για την ενότητα των εργαζομένων και η ανάγκη για την πολιτική ενότητα της Αριστεράς γίνεται περισσότερο επιτακτική από ποτέ. Ο κόσμος της Αριστεράς στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο το έχει καταλάβει και το έχει συνειδητοποιήσει. Ο τρόπος που νίκησε το «Όχι» στο Ευρωσύνταγμα του νεοφιλελευθερισμού, οι ιστορικές αλλαγές σε μια σειρά χώρες της Λατινικής Αμερικής, όπως προέκυψαν μέσα από πολύμορφες πορείες που οφείλουν να μας διδάξουν πολλά, οι διάφορες μορφές πολιτικής ενότητας της Αριστεράς στην Ευρώπη, το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα που δρα αποφασιστικά ακόμη και μέσα στην καρδιά των ίδιων των ΗΠΑ, πιστοποιούν ότι η ενότητα που διεκδικούμε είναι σήμερα στόχος όχι μόνον απαράκαμπτos αλλά και απόλυτα εφικτός.

Ειδικά στη χώρα μας, ο αγώνας ενάντια στο νομοσχέδιο Γιαννίτση για το ασφαλιστικό όπως και οι πρόσφατοι αγώνες σύσσωμης της εκπαιδευτικής κοινότητας κατά της αναθεώρησης του άρθρου 16 του Συντάγματος και κατά του «νόμου – Πλαίσιου», έδειξαν με τον πιο σαφή τρόπο ότι ακόμη και οι σκληρότερες νεοφιλελεύθερες επιλογές μπορούν να ανατραπούν όταν συγκροτείται και εκφράζεται αγωνιστικά, με συνέπεια και συνέχεια, η πλατιά λαϊκή ενότητα.

2. Οι προσπάθειες που έχουμε αναλάβει μέχρι σήμερα για πολιτική συνεργασία όλων των δυνάμεων της Αριστεράς έχουν να επιδείξουν σημαντικές επιτυχίες, αλλά και να παρουσιάσουν, όπως ήταν αναμενόμενο, αρκετά προβλήματα. Η ιστορία της πολυδιάσπασης της Αριστεράς στον τόπο μας, οι διαφορετικές εκτιμήσεις που απορρέουν από τις διαφορετικές πολιτικές και ιδεολογικές καταβολές, οι απομένουσες περιχαρακώσεις και οι συνεπαγόμενες αγκυλώσεις και ιδιοτέλειες, δημιούργησαν κατά καιρούς εντάσεις που κάποιες φορές έτειναν να γίνουν σοβαρές. Από την άλλη μεριά, οι προσπάθειες για ενότητα και κοινή δράση δεν είχαν να αναμετρηθούν μόνο με τις δικές μας ανεπάρκειες. Είχαν να αναμετρηθούν με αντιλήψεις και πρακτικές άλλων δυνάμεων της Αριστεράς οι οποίες, με διάφορα προσχήματα, έθεταν και θέτουν την κομματική τους οικοδόμηση σε απόλυτη προτεραιότητα ως προς τις ανάγκες μιας πλατιάς λαϊκής συσπείρωσης και αντίστασης. Οι δυνάμεις αυτές ύψωσαν και υψώνουν απροσπέλαστα τείχη όχι μόνον στον πολιτικό διάλογο, αλλά και στις στοιχειώδεις ανάγκες επικοινωνίας ανάμεσα στους αριστερούς, ενώ δεν διστάζουν να διαιρέσουν κατακόρυφα τους κοινωνικούς χώρους και τους λαϊκούς αγώνες, ακυρώνοντας έτσι τη δυνατότητα να αναληφθούν από κοινού ακόμη και στοιχειώδεις κοινωνικές και πολιτικές μάχες.

Μ' όλα αυτά παραμένει κοινή πεποίθηση όλων μας ότι η προσπάθεια για την ενότητα της Αριστεράς οφείλει να συνεχιστεί δυναμικά και να είναι ανοιχτή σε όλες ανεξαιρέτως τις δυνάμεις της Αριστεράς. Ταυτόχρονα, οφείλει να είναι ανοιχτή και στις δυνάμεις της ριζοσπαστικής οικολογίας, εκείνες του φεμινισμού και εκείνες όλων των πολύμορφων κοινωνικών κινημάτων, όπως βεβαίως και στις δυνάμεις που αποδεσμεύονται από το ΠΑΣΟΚ λόγω της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του κόμματος αυτού. Χρέος δικό μας είναι να μοχθήσουμε ώστε να επιλυθούν γόνιμα και δημιουργικά όλα τα σύνθετα προβλήματα που αναπαράγουν και διαιωνίζουν την πολυδιάσπαση.

3. Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και παντού στον κόσμο βρίσκονται σήμερα αντιμέτωποι με ένα εξαιρετικά ισχυρό μπλοκ πολιτικών και οικονομικών δυνάμεων, το οποίο δρώντας με εντυπωσιακή σύμπνοια, προσπαθεί να διευρύνει και να βαθύνει μέχρι εσχάτων εκείνη τη δέσμη παραγωγικών, οικονομικών, πολιτικών, ιδεολογικών και πολιτιστικών σχέσεων, που συνιστά τη σύγχρονη μορφή ύπαρξης του καπιταλισμού και έχει ονομασθεί συνοπτικά «νεοφιλελευθερισμός». Για λόγους που έχουν τελικά να κάνουν με τις σημερινές ανάγκες συσσώρευσης του κεφαλαίου, το πολιτικό σχέδιο του νεοφιλελευθερισμού αποσκοπεί στη διάλυση του κράτους πρόνοιας, στην απ' ευθείας υπαγωγή στο κεφάλαιο και στη λογική του κέρδους όλων των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών (παιδεία, υγεία, ασφάλιση, δημόσιοι οργανισμοί κ.λπ.), στην κατάργηση κάθε σταθερότητας στις εργασιακές σχέσεις, στην καθήλωση των μισθών και των συντάξεων, στην υπερχρέωση των νοικοκυριών στις Τράπεζες και στη διάβρωση του εισοδήματός τους, όπως και στην εξαθλίωση αγροτών και μικροβιοτεχνών που ωθούνται μαζικά στην ανεργία. Το ίδιο πολιτικό σχέδιο αποσκοπεί στην υπονόμευση των συνδικάτων, στην περιστολή των πολιτικών και ατομικών ελευθεριών και στη συγκρότηση ολόκληρου εκείνου του πλέγματος μέτρων που στοχεύει να αναστέλλει εσαεί ή εν ανάγκη να καταστέλλει όσο σκληρά απαιτείται τις λαϊκές αντιστάσεις. Το σχέδιο αυτό προωθείται αδίστακτα χωρίς να λαμβάνει καν υπόψη ότι παράγονται έτσι τεράστια μη αναστρέψιμα προβλήματα στο περιβάλλον, προβλήματα που απειλούν άμεσα την οικολογική ισορροπία και το μέλλον ολόκληρου του πλανήτη.

Σταθερή εμπειρία όλων μας τα τελευταία χρόνια είναι ότι το πολιτικό σχέδιο του νεοφιλελευθερισμού δεν περιορίζεται στην οικονομική σφαίρα. Συστηματικοί συμπαράστατες του και μέσα για την επικράτησή του αποτελούν όχι μόνο η διαίρεση των εργαζομένων με κάθε τρόπο, ο αδίστακτος κοινωνικός αποκλεισμός, ο συστηματικά καλλιεργούμενος ρατσισμός, η οικολογική καταστροφή άνευ όρων και άνευ ορίων, η πολιτιστική ηγεμονία της αποστράτευσης, της μοναξιάς και της ισοπέδωσης αλλά και ο διαρκής πόλεμος. Ιδιαίτερα μετά το Σεπτέμβρη του 2001, ο νεοφιλελευθερισμός προβάλλει καθαρά κι αδίστακτα τη σιδηρά του χείρα : πόλεμος στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, πόλεμος στην Παλαιστίνη, αποσταθεροποίηση του Λιβάνου, επαπειλούμενος πόλεμος στο Ιράν ή και την Κορέα. Έχει γίνει βαθιά συνείδηση όλων μας πως ο αγώνας για την υπεράσπιση των κοινωνικών κατακτήσεων των εργαζομένων και των λαϊκών δυνάμεων στη χώρα μας αλλά και παντού στον κόσμο είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένος με τον αγώνα σε όλα ταυτόχρονα τα μέτωπα αυτά. Ο αγώνας μας δεν θα μπορέσει να είναι αποτελεσματικός αν δεν είναι ταυτόχρονα αγώνας ασυμβίβαστος

ενάντια στον πόλεμο και υπέρ της διαρκούς ειρήνης και της ανεξαρτησίας των λαών, αγώνας ενάντια στον κοινωνικό αποκλεισμό, αγώνας ενάντια στο ρατσισμό και τη μισαλλοδοξία, ενάντια στη διάκριση των φύλων και το σεξισμό, αν δεν είναι αγώνας για την οικολογική προστασία του πλανήτη και την πολιτιστική αναγέννηση της χώρας μας.

Η μορφή με την οποία συνεχίζεται η ολοκληρωτική και σε όλα τα μέτωπα επίθεση του νεοφιλελευθερισμού δεν αφήνει περιθώρια για αυταπάτες. Στόχος και κεντρικό καθήκον της Αριστεράς σήμερα δεν μπορεί να είναι άλλος από την ανατροπή της πολιτικής του νεοφιλελευθερισμού, ανατροπή που θα ανοίξει και την προοπτική της υπέρβασης του καπιταλιστικού συστήματος προς μια ριζικά διαφορετική κοινωνία, την κοινωνία όπου ο «άνθρωπος θα είναι πάνω από τα κέρδη», την κοινωνία του σοσιαλισμού. Και αυτή η ανατροπή μπορεί να επιτελεστεί. Η επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού δεν είναι μονόδρομος γιατί οι περισσότεροι συμπολίτες μας ήδη αισθάνονται πολύπλευρα τις επιπτώσεις της πολιτικής του και μπορούν να πεισθούν ότι ο κοινός αγώνας εναντίον της μπορεί να αποβεί νικηφόρος.

4. Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ανέδειξε πολύ γρήγορα το δημαγωγικό χαρακτήρα των προεκλογικών της υποσχέσεων και της ρητορείας περί «κεντρικού χώρου» και «λαϊκής δεξιάς». Οι προϋπολογισμοί διαρκούς και εντεινόμενης λιτότητας, η εφαρμογή της «ευελιξίας» στις εργασιακές σχέσεις και της «ελαστικοποίησης» στο δωρο, οι σκανδαλώδεις διαδικασίες πώλησης του ΟΤΕ και οι ανάλογες παρεμβάσεις στη ΔΕΗ, στην Ολυμπιακή και στις υπόλοιπες ΔΕΚΟ, η προετοιμασία για την επίθεση στο ασφαλιστικό, η συνταγματική κατοχύρωση της ιδιωτικοποίησης στην εκπαίδευση και της νομής των δασικών εκτάσεων από την «ιδιωτική πρωτοβουλία», η εντεινόμενη δράση των μηχανισμών καταστολής, όπως και η πλήρης κάλυψη της πολιτικής των ΗΠΑ παγκοσμίως, πιστοποιούν ότι η παρούσα κυβέρνηση δεν είναι απλώς συντηρητική, όπως ίσως θα ήθελαν να πιστεύουν ακόμη αρκετοί. Αυτή λειτουργεί τελικά ως πολεμική μηχανή για την εξυπηρέτηση των σημερινών αναγκών του νεοφιλελευθερισμού και της πολιτικής του τόσο στη χώρα μας όσο και διεθνώς.

Από την άλλη μεριά, το ΠΑΣΟΚ, ενταγμένο πλέον στο νεοφιλελεύθερο συναινετικό τόξο της πολιτικής σκηνής τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, δεν θέλει και δεν τολμά να διαφοροποιηθεί ούτε στα στοιχειώδη έναντι της κυβερνητικής πολιτικής. Η πολιτική των κυβερνήσεων Σημίτη είχε ήδη ανοίξει πλατιά το δρόμο του νεοφιλελευθερισμού ενώ, παρά τις περί αντιθέτου ρητορείες, η πολιτική του ΠΑΣΟΚ υπό την ηγεσία του Γ. Παπανδρέου ακολουθεί απαρέγκλιτα τον ίδιο δρόμο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο έχει εδραιωθεί σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα η πεποίθηση ότι δεν υπάρχει μείζον αντιπολίτευση ή, ότι η όποια αντιπολίτευση ασκείται από το ΠΑΣΟΚ είναι στην ουσία πλήρως συναινετική. Κορυφαίο δείγμα αυτής της ουσιαστικής συναίνεσης υπήρξε η στάση της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ απέναντι στην πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για την αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος. Πρόκειται για μια πολιτική ουσιαστικής στήριξης της Νέας Δημοκρατίας που προωθήθηκε ενάντια σε όλους και σε όλα, ενάντια όχι μόνο στην εκπαιδευτική κοινότητα και στην κοινή γνώμη, ενάντια όχι μόνο στη βάση του ΠΑΣΟΚ, αλλά και ενάντια σε σημαντικό αριθμό στελεχών του. Η απόσυρση του ΠΑΣΟΚ από τη διαδικασία αναθεώρησης του Συντάγματος υπήρξε απλώς ένας τακτικός

ελιγμός που δεν αναίρεσε ούτε κατ' ελάχιστον την ουσία της πολιτικής του. Από την άλλη μεριά, η συναινετική πολιτική του ΠΑΣΟΚ απέναντι στις νεοφιλελεύθερες επιταγές, αλλά και οι απόπειρες του Γ. Παπανδρέου να «αμερικανοποιήσει» τη δομή και τις λειτουργίες του κόμματός του, προκαλούν εκ των πραγμάτων ρήγμα στους ψηφοφόρους του και δημιουργούν συνθήκες όπου η φωνή της Αριστεράς μπορεί να ακουστεί πιο καθαρά, πιο δυνατά και πιο αποτελεσματικά.

Απέναντι στην πολιτική του νεοφιλελευθερισμού όρθωσε τον τελευταίο καιρό το ανάστημά της η εκπαιδευτική κοινότητα. Η απεργία των δασκάλων και των πανεπιστημιακών, οι φοιτητικές καταλήψεις ενάντια στο Νόμο-Πλαίσιο, η εντυπωσιακά ευρεία και σε βάθος κινητοποίηση ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16, οι συνεχείς διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και των άλλων πόλεων, οι πολύμορφες πρωτοβουλίες, η εντεινόμενη αγωνιστική και ενωτική διάθεση παρά τις σκληρές προσπάθειες καταστολής όχι μόνο έθεσαν στο προσκήνιο τη νεοφιλελεύθερη επίθεση στην παιδεία κατά τρόπο εντυπωσιακό αλλά και συνένωσαν με ισχυρούς αγωνιστικούς δεσμούς την αριστερά στη δράση. Οι αγώνες κέρδισαν πλατιά κοινωνική αποδοχή και έδειξαν ότι η αντίσταση στο νεοφιλελευθερισμό όχι μόνον είναι εφικτή αλλά και ότι μπορεί να αποβεί νικηφόρα. Η ενότητα της αριστεράς μπορεί να είναι πολιτικά αποτελεσματική.

5. Απέναντι στα αδιέξοδα που δημιουργεί η επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού, έχουν κατά καιρούς προωθηθεί και συνεχίζονται ακόμη να προτείνονται σε διάφορες χώρες της Ευρώπης κυβερνήσεις της λεγόμενης «κεντροαριστεράς». Ενώσω θεωρούμε ότι οι συνθήκες από χώρα σε χώρα διαφέρουν σημαντικά και κατά συνέπεια δεν μπορούν να υπαχθούν σε κάποιο αφηρημένα γενικό κανόνα, εκτιμούμε ότι ο συνολικός απολογισμός από τέτοιες μορφές διακυβέρνησης υπήρξε αρνητικός. Ενώ, αυτή η κατεύθυνση δημιούργησε στην αρχή προσδοκίες και στράτευσε προσωρινά λαϊκές δυνάμεις, οι αντίστοιχες μορφές διακυβέρνησης, όχι μόνον δεν κατόρθωσαν να αποτελέσουν ανάχωμα στην πολιτική του νεοφιλελευθερισμού, αλλά συχνά συνέβαλαν στην παραπέρα εδραίωσή του. Επιπλέον, μερικά από τα ιστορικά κόμματα της Αριστεράς που προσπάθησαν να υπηρετήσουν αυτή την κατεύθυνση, γνώρισαν αργότερα βαθιά κρίση, έχασαν σημαντικά τμήματα της κοινωνικής τους βάσης και αρκετά απ' αυτά μεταποτίστηκαν προς πολύ συντηρητικές κατευθύνσεις.

Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας, εκτιμούμε ότι οι υπάρχοντες σήμερα και για το ορατό μέλλον πολιτικοί συσχετισμοί και οι γενικότερες συνθήκες, δεν επιτρέπουν να τεθεί στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της ανάληψης κυβερνητικών ευθυνών από την Αριστερά προς τη μόνη κατεύθυνση που μπορεί να την αφορά, δηλαδή εκείνη που θα εναντιώνεται έμπρακτα και ουσιαστικά στο νεοφιλελευθερισμό. Σήμερα είναι περίοδος όπου η Αριστερά οφείλει να συγκροτήσει τον εαυτό της ως ισχυρή δύναμη πολύμορφης κοινωνικής και πολιτικής αντίστασης, ως πόλο επεξεργασίας και προβολής πειστικών εναλλακτικών προτάσεων ενταγμένων σ' ένα μακρόπνοο σχέδιο κοινωνικού μετασχηματισμού και ως πομπό ενός νέου πολιτισμού συνολικά. Όλες αυτές οι διαστάσεις οφείλουν να συντονίζονται και να συμβάλουν στην ίδια κοίτη, στην κατεύθυνση που οδηγεί στην πολιτική ανατροπή του κυρίαρχου νεοφιλελευθερισμού και στην αμφισβήτηση του κυρίαρχου καπιταλιστικού συστήματος. Προφανώς, αποδέκτες

των προτάσεων και της όλης δράσης της Αριστεράς δεν είναι μόνον οι Αριστεροί. Στόχος της δεν μπορεί παρά να είναι και η αποδέσμευση της λαϊκής βάσης του ΠΑΣΟΚ, αλλά και της Νέας Δημοκρατίας, από την καταστροφική πολιτική των κομμάτων αυτών, δηλαδή την πολιτική που πλήττει καίρια τα συμφέροντα ευρύτατων κοινωνικών στρωμάτων, στόχος της δεν μπορεί να είναι άλλος από το να πείσει ολόκληρο τον Ελληνικό λαό να στρατευθεί στην κατεύθυνση που προτείνει.

6. Η Ελλάδα αποτελεί μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και άρα όλες οι διαστάσεις και διαδικασίες της ευρωπαϊκής ενοποίησης δεν μπορούν παρά να αφορούν την Αριστερά για πολλούς λόγους. Επειδή αναγνωρίζουμε ότι οι εκτιμήσεις μας για τα συναφή ζητήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και για την πολιτική που οφείλει να ακολουθήσει η Αριστερά απέναντί τους εξακολουθούν να διαφέρουν, θεωρούμε ότι αποτελεί καθήκον μας να προσπαθήσουμε να οργανώσουμε ανοιχτά, πλατιά και αποτελεσματικά την ανάλογη συζήτηση μέσα στις γόνιμες συνθήκες που δημιουργεί η κοινή μας δράση και ο αμοιβαία επωφελής αλληλοεπηρεασμός μας.

Ανεξάρτητα πάντως από τις διαφορές αυτές, είμαστε σε θέση να διαπιστώσουμε από κοινού ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση ασκεί σήμερα μια διακρατική και υπερεθνική πολιτική που προάγει με κάθε μέσο το νεοφιλελευθερισμό σε ολόκληρη την επικράτεια της. Πρόκειται για μια πολιτική που απορρυθμίζει τις εργασιακές σχέσεις, επιβάλλει ιδιωτικοποιήσεις παντού, προωθεί τη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους και των κατακτήσεων των εργαζομένων, εδραιώνει τους μηχανισμούς καταστολής, προάγει ρατσισμό και ξενοφοβία, τείνοντας να καταστήσει την Ευρώπη περικόλειστο «φρούριο». Η ΟΝΕ, το Σύμφωνο Σταθερότητας, η στρατηγική της Λισσαβόνας, η συμφωνία της Μπολόνιας, η οδηγία Μπολκενστάιν, η συζήτηση για «ευθυγράμμιση και εκσυγχρονισμό» της εργατικής νομοθεσίας και των συστημάτων υγείας και ασφάλισης σε όλες τις χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και μια σειρά άλλες επιλογές και οδηγίες της, εντάσσονται πλήρως στην πολιτική του νεοφιλελευθερισμού όπως κυριαρχεί σήμερα στην κλίμακα της Ευρώπης. Έχουμε με άλλα λόγια να κάνουμε με μια διακρατική πολιτική που δεν συνθέτει απλώς εκ των υστέρων τις επιμέρους πολιτικές που ασκούνται στα διάφορα κράτη-μέλη αλλά επιδιώκει να επεξεργαστεί κεντρικά την ίδια κατεύθυνση αποσκοπώντας στην παραπέρα εδραίωσή της. Αντιτασσόμαστε σε αυτήν την πολιτική όπως αντιτασσόμαστε στην πολιτική του νεοφιλελευθερισμού σε εθνική κλίμακα

Η κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού στην κλίμακα της Ευρώπης αναδεικνύει την ανάγκη συνεργασίας και συντονισμού των μαζικών κινημάτων και των πολιτικών δυνάμεων της Αριστεράς στην ίδια κλίμακα. Θεωρούμε πως στις σημερινές συνθήκες οι στρατηγικές της εθνικής αναδίπλωσης και απομονωτισμού είναι λανθασμένες, αν όχι καταστροφικές ενώ, αντίθετα, η επανάκτηση της διεθνιστικής διάστασης των λαϊκών και των πολιτικών αγώνων ήδη αποτελεί σημαντική παρακαταθήκη για μας και ουσιαστική συμβολή στην υπόθεση της ανασυγκρότησης της Αριστεράς στη χώρα μας.

7. Η κατάρρευση των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού» είχε θέσει υπό ασφυκτική πίεση τα κόμματα και τους αγωνιστές της Αριστεράς, ακόμα και τις δυνάμεις που ασκούσαν δριμύια κριτική σ' αυτά τα καθεστώτα. Η φιλολογία και η προπαγάνδα που αναπτύχθηκε περί «ενιαίας σκέψης» και περί του «τέλους της ιστορίας» προσπάθησε να εκμεταλλευτεί αυτή την κατάρρευση προκειμένου να αποκλείσει εσαεί κάθε αλλαγή

των κυρίαρχων εκμεταλλευτικών σχέσεων. Μας έλεγαν ότι η Αριστερά δεν έχει πλέον λόγο ύπαρξης.

Ωστόσο, τα γεγονότα διέψευσαν όλες αυτές τις φωνές. Όχι μόνο η ιστορία δεν τελείωσε, όχι μόνον αυτή πήρε την απεχθή μορφή της ηγεμονίας των ΗΠΑ και του πολέμου προς κάθε κατεύθυνση, αλλά επιπλέον το σύνθημα «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός», που ακούστηκε για πρώτη φορά στο Σηάτλ, υιοθετήθηκε από εκατομμύρια αγωνιστές στον πλανήτη καταδείχνοντας την πλήρη χρεοκοπία όλης αυτής της φιλολογίας και την αναποτελεσματικότητα αυτής της προπαγάνδας σηματοδοτώντας ταυτόχρονα την απαρχή μιας νέας ιδεολογικής αντεπίθεσης της Αριστεράς σε παγκόσμια κλίμακα.

Από τη μεριά μας, έχουμε πλήρη συνείδηση του μεγέθους των νέων προβλημάτων που άνοιξαν και του τεράστιου έργου, πρακτικού και θεωρητικού, που καλούμαστε να αναλάβουμε προκειμένου να τα αντιμετωπίσουμε. Αλλά ταυτόχρονα γνωρίζουμε πως η ιστορική προοπτική που άνοιξαν το 19ο και τον 20ο αιώνα οι λαϊκές εξεγέρσεις, οι ιστορικές επαναστάσεις και ανατροπές, τα μεγαλειώδη κινήματα για την ειρήνη, για τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα δεν έκλεισε. Αυτή είναι η ιστορική μήτρα που γέννησε όλους μας, αυτή είναι η προοπτική που εξακολουθεί να εμπνέει κινήματα, κόμματα, οργανώσεις και αγωνιστές σε κάθε γωνιά του πλανήτη, αυτή είναι η προοπτική που αποτελεί τον άξονα της δικής μας δράσης και των δικών μας αναζητήσεων, αυτή είναι η προοπτική που μας παρέχει το πολύτιμο συνεκτικό υλικό της συντροφικότητας ανάμεσά μας. Σε αυτή την προοπτική λογοδοτεί η πολιτική μας. Ο άλλος κόσμος που είναι εφικτός, ο κόσμος όπου «ο άνθρωπος θα είναι πάνω από τα κέρδη», είναι ο στόχος αυτής της προοπτικής γιατί αυτός ο άλλος κόσμος δεν είναι άλλος από τον κόσμο του σοσιαλισμού, ο κόσμος όπου δεν θα υπάρχει εκμετάλλευση και καταπίεση, ο κόσμος όπου η δημοκρατία θα είναι πλήρως εδραιωμένη και η ειρήνη, η κοινωνική δικαιοσύνη, η ισότητα και η ελευθερία γενική, ο κόσμος όπου ο άνθρωπος θα είναι συμφιλιωμένος με τη φύση και το περιβάλλον. Το σύνολο της δράσης μας στοχεύει μακροπρόθεσμα στην έλευση αυτού ακριβώς του κόσμου.

Άμεσοι πολιτικοί στόχοι

Οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, της Πρωτοβουλίας για τη Συσπείρωση της Αριστεράς και όσες πολιτικές δυνάμεις στρατευτούν σε ένα κοινό εκλογικό εγχείρημα στις επικείμενες εκλογές, οφείλουν να εκφράσουν, μέσα από ένα πρόγραμμα άμεσων στόχων, όλα όσα ανέδειξαν τα κοινωνικά μέτωπα την τελευταία περίοδο, όλα όσα κυοφορούνται στο κοινωνικό πεδίο, καθώς και όλα εκείνα τα ζητήματα που μπορούν να παρακινήσουν νέους αγώνες ενάντια στη νεοφιλελεύθερη ηγεμονία.

Το αναγκαίο, το ώριμο και το επίκαιρο των στόχων που καταθέτουμε παρακάτω πιστεύουμε ότι θα δημιουργήσουν τόσο τους όρους δέσμευσης για κοινή δράση όσο και εκείνους που θα στερεώσουν καλύτερα την πολιτική μας ενότητα.

1. Ενάντια στη νεοφιλελεύθερη οικονομική και κοινωνική πολιτική

α) Αρνούμαστε τις ιδιωτικοποιήσεις που προωθεί ραγδαία ο νεοφιλελευθερισμός, είτε υπό άμεση μορφή (ΟΤΕ, ΔΕΗ, Εμπορική, Ολυμπική κλπ.) είτε υπό έμμεση (μετοχοποιήσεις, ΣΔΙΤ, κ.ά.). Ιδιαίτερη έμφαση οφείλει να δοθεί στον αγώνα ενάντια στις πολύμορφες ιδιωτικοποιήσεις που αφορούν τους χώρους εκπαίδευσης, υγείας, πρόνοιας, πολιτισμού, μεταφορών, ενέργειας και τηλεπικοινωνιών.

β) Υποστηρίζουμε την πλήρη και σταθερή απασχόληση για όλους ενώ είμαστε απόλυτα αντίθετοι στην «ελαστικοποίηση» των εργασιακών σχέσεων και στην ανασφαλή εργασία. Απαιτούμε το 35ωρο χωρίς μείωση αποδοχών και την κατάργηση κάθε αντεργατικού νόμου της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ (διευθέτηση δώρου και υπερωριών, νόμος για τις ΔΕΚΟ κτλ.). Διεκδικούμε την άμεση πρόσληψη μόνιμων εργαζομένων σε σχολεία, νοσοκομεία, ταμεία στηρίζοντας τα αιτήματα των συνδικάτων.

γ) Διεκδικούμε ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις στο ύψος των αιτημάτων των συνδικάτων και εναρμόνιση με τους ευρωπαϊκούς μισθούς και συντάξεις. Διεκδικούμε αύξηση του επιδόματος ανεργίας και του χρόνου επιδότησης. Προτείνουμε την καθιέρωση του ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος, ως στοιχειώδους μορφής κοινωνική αλληλεγγύη απέναντι σε εκείνους που ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας.

δ) Απαιτούμε μετατροπή όλων των συμβάσεων έργου ή ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου για όλες τις περιπτώσεις που οι συμβάσεις αυτές καλύπτουν πάγιες ανάγκες και διαρκή απασχόληση.

ε) Διεκδικούμε βαθιές αλλαγές στο φορολογικό σύστημα μέσα από τη φορολογική ελάφρυνση των μισθωτών και την αύξηση της φορολογίας στα κέρδη των επιχειρήσεων. Διεκδικούμε ταυτόχρονα την ανατροπή της σχέσης μεταξύ έμμεσων και άμεσων φόρων και τη μείωση του ΦΠΑ στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης μέχρι μηδενισμού στα είδη πρώτης ανάγκης.

Στ) Υπερασπιζόμαστε το δημόσιο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και είμαστε αντίθετοι σε κάθε προσπάθεια ιδιωτικοποίησης και αποδυνάμωσής του. Ζητάμε την ουσιαστική χρηματοδοτική στήριξη του από την πλευρά του κράτους, την κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων και τη βελτίωση των ασφαλιστικών προϋποθέσεων και

παροχών.

2. Ενάντια στη συνταγματική κατοχύρωση του νεοφιλελευθερισμού

α) Αγωνιζόμαστε ενάντια στη συνταγματική αναθεώρηση που προωθεί η κυβέρνηση Καραμανλή με τη συναίνεση του ΠΑΣΟΚ όχι μόνο στην παρούσα Βουλή, αλλά και στις επόμενες. Ειδικότερα, αγωνιζόμαστε ενάντια στην αναθεώρηση των Άρθρων 16 και 24 και αρνούμαστε τη θέσπιση συνταγματικού δικαστηρίου.

β) Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, αρνούμαστε τη συνταγματοποίηση του νεοφιλελευθερισμού, την Οδηγία Μπόλκενστάιν και την ευθυγράμμιση της εργατικής νομοθεσίας προς το κατώτερο επίπεδο προστασίας.

3. Υπέρ της διεύρυνσης των δημοκρατικών δικαιωμάτων

α) Διεκδικούμε την κατάργηση του τρομονόμου, των διατάξεων που επιβάλλουν τις κάμερες παρακολούθησης, ενώ αρνούμαστε την υποταγή στις διεθνείς οδηγίες οι οποίες με πρόσημα τον αγώνα ενάντια στην τρομοκρατία, υπονομεύουν τη δημοκρατία και υποσκάπτουν τα πολιτικά δικαιώματα.

β) Διεκδικούμε την κατάργηση όλων των διατάξεων που επιτρέπουν την επιστράτευση απεργών ή την καταναγκαστική εργασία σε κλάδους εργαζομένων.

γ) Διεκδικούμε τον άμεσο διαχωρισμό κράτους και εκκλησίας και την κατάργηση όλων των συναφών «παραδοσιακών» πρακτικών.

δ) Διεκδικούμε μορφές κατάργησης της ασυδοσίας των ΜΜΕ.

ε) Διεκδικούμε την καθιέρωση της απλής αναλογικής ως πάγιου εκλογικού συστήματος σε όλα τα επίπεδα αντιπροσώπευσης

στ) Διεκδικούμε την κατάργηση όλων των διακρίσεων λόγω φύλου, φυλής, εθνότητας, πεποιθήσεων, ερωτικού προσανατολισμού και ταυτόχρονα μέτρα κοινωνικής στήριξης των ευπαθών ομάδων, όπως οι Ρομά, οι μειονότητες, οι μετανάστες, οι φυλακισμένοι.

4. Υπέρ της ισότητας των φύλων

α) Διεκδικούμε την κατάργηση κάθε ανισότητας στις εργασιακές σχέσεις και την ικανοποίηση του αιτήματος «ίση αμοιβή για ίση εργασία». Υποστηρίζουμε τις θετικές διακρίσεις υπέρ των γυναικών, όπου έχουν κατακτηθεί ή όπου κρίνονται αναγκαίες.

β) Διεκδικούμε ουσιαστικό νομοθετικό πλαίσιο που θα αντιμετωπίζει επαρκώς τη βία κατά των γυναικών και το τράφικινγκ.

γ) Διεκδικούμε επαρκή μέτρα υποστήριξης της κοινωνικής ισότητας μεταξύ των φύλων, την ενίσχυση των δυνατοτήτων «εξόδου από το σπίτι», την ανάπτυξη επαρκών προγραμμάτων, με δημοτική ή κρατική στήριξη, για βρεφονηπιακούς σταθμούς και ΚΑΠΗ.

5. Ενάντια στον ρατσισμό:

α) Διεκδικούμε την πλήρη νομιμοποίηση των μεταναστών, την κατοχύρωση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων τους (αποδέσμευση της νομιμοποίησης από ασφαλιστικές προϋποθέσεις, έκδοση πιστοποιητικού γέννησης στα παιδιά μεταναστών, δικαίωμα εκλέγειν-εκλέγεσθαι στις τοπικές εκλογές).

β) Διεκδικούμε την κατάργηση των συνοροφυλάκων, των ειδικών στρατοπέδων και των ναρκοπεδίων.

6. Υπέρ μιας ουσιαστικής οικολογικής πολιτικής

α) Είμαστε ριζικά αντίθετοι στα γενετικά τροποποιημένα προϊόντα.

β) Διεκδικούμε τη συστηματική στήριξη των εναλλακτικών μορφών ενέργειας.

γ) Διεκδικούμε τη συστηματική εφαρμογή των αναγκαίων μέτρων που θα προλαμβάνουν την κλιματική αλλαγή.

7. Ενάντια στην Ευρώπη «φρούριο»

α) Αγωνιζόμαστε για μια Ευρώπη της δημοκρατίας, της λαϊκής ευημερίας, των δικαιωμάτων και των ελευθεριών για όλους. Διεκδικούμε μια Ευρώπη αποστρατιωτικοποιημένη, μια Ευρώπη της ειρήνης, της αλληλεγγύης, της οικολογικά βιώσιμης ανάπτυξης, του φεμινισμού, και του σοσιαλισμού.

β) Αγωνιζόμαστε ενάντια σε κάθε απόπειρα επιβολής ενός «ευρωσυντάγματος» που θα κατοχυρώνει συνταγματικά το νεοφιλελευθερισμό, και θα καταργεί τη λαϊκή κυριαρχία σε κάθε χώρα ξεχωριστά.

8. Ενάντια στον πόλεμο:

α) Διεκδικούμε τον άμεσο τερματισμό της κατοχής στο Ιράκ και την απόσυρση όλων των ξένων στρατευμάτων από τη χώρα αυτή.

β) Διεκδικούμε τη δίκαια λύση του προβλήματος της Κύπρου και της Παλαιστίνης και διαρκή ειρήνη στο Λίβανο.

γ) Διεκδικούμε να μην παρέχεται καμιά διευκόλυνση στο διαρκή πόλεμο των ΗΠΑ και των προθύμων συμμάχων τους. Ταυτόχρονα, διεκδικούμε την άμεση επιστροφή όλων των ελληνικών ενόπλων τμημάτων που βρίσκονται στο εξωτερικό και κυρίως στις εμπόλεμες περιοχές.

δ) Διεκδικούμε να κλείσουν όλες οι νατοϊκές βάσεις στην Ελλάδα και να κλείσει άμεσα η βάση της Σούδας, ορμητήριο των αμερικάνικων δυνάμεων στην περιοχή. Δεν θέλουμε την Ελλάδα στο NATO ούτε το NATO στην Ελλάδα.

ε) Υποστηρίζουμε μια πολιτική φιλίας, συνεργασίας, αλληλεγγύης ανάμεσα στους λαούς

της περιοχής μας, όπως και μια πολιτική ειρήνης και καλής γειτονίας με όλες τις χώρες της περιοχής. Η φιλία των λαών και η αλληλεγγύη τους είναι η καλύτερη και πιο αποτελεσματική απάντηση στο μπλοκ δυνάμεων που μεθοδεύουν ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, καλλιεργούν τεχνητές οξύνσεις και δηλητηριάζουν τους λαούς με τον εθνικισμό. Οι λαοί της περιοχής μπορούν να ζήσουν χωρίς στρατιωτικές και άλλες επεμβάσεις μεγάλων δυνάμεων, μπορούν να βρουν τρόπους και μορφές οικονομικής συνεργασίας με αμοιβαίο όφελος.

στ) Θεωρούμε την ειρήνη ως μείζον κριτήριο για να αποτιμούμε τις ασκούμενες πολιτικές στην περιοχή μας και διεκδικούμε δραστική μείωση των πολεμικών εξοπλισμών προς όφελος της κάλυψης των κοινωνικών αναγκών του τόπου.

Ένας άλλος κόσμος είναι αναγκαίος και είναι εφικτός.
